

ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΠΟΡΟΪΩΝ

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΙΦΟΡΙΑ (Κ.Δ.Β.Μ.Π.Α.) ΠΟΡΟΪΩΝ
ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ (Κ.Π.Ε.) ΠΟΡΟΪΩΝ

ταχ.δ/ση:

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΠΟΡΟΪΩΝ, ΚΑΤΩ ΠΟΡΟΪΑ Ν,ΣΕΡΡΩΝ Τ.Κ. 62055

Τηλ.: 23270 23227, Fax: 23270 23223

email: mail@kpe-poroion.ser.sch.gr

http://kpe-poroion.gr

Το παρόν τετράδιο μαθητή εκδόθηκε στο πλαίσιο υλοποίησης της πράξης «ΔΡΑΣΕΙΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΙΦΟΡΙΑ» μέσω του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Εκπαίδευση και Δια Βίου Μάθηση» του ΕΣΠΑ 2007-2013, με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο – ΕΚΤ) και εθνικών πόρων και εκδίδεται για την κάλυψη των αναγκών του εκπαιδευτικού προγράμματος «Μιά αλεπουδίτσα στο δάσος» του ΚΠΕ Ποροίων και την υποστήριξη παρόμοιων προγραμμάτων Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης που υλοποιούνται από εκπαιδευτικούς με τους μαθητές τους σε σχολεία.

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή του υλικού αυτού για εκπαιδευτικούς σκοπούς, με αναφορά στις πηγές προέλευσης.

Συγγραφική ομάδα : η Παιδαγωγική Ομάδα (Π.Ο.) του Κ.Π.Ε.Ποροίων το σχολ.έτος 2012-2013:

Μήτσκου-Χειρούλη Ευφροσύνη ΠΕ09 Μέλος Παιδαγωγικής Ομάδας του Κ.Π.Ε..

Γκίρμπας Πασχάλης ΠΕ70 Υπεύθυνος Λειτουργίας του Κ.Π.Ε..

Χρυσόχου Βασίλειος ΠΕ12.01 Αναπληρωτής Υπευθύνου του Κ.Π.Ε.

Τζεφαλής Δημήτριος ΠΕ11 Μέλος Παιδαγωγικής Ομάδας του Κ.Π.Ε..

Επιμέλεια Εντύπου: Μήτσκου-Χειρούλη Ευφροσύνη ΠΕ09 Μέλος Παιδαγωγικής Ομάδας του Κ.Π.Ε..

Εικονογράφηση: Μακρίδου Μαρία

ISBN: 978-960-89300-7-0

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Πίτσα η αλεπουδίτσα

Πάρε μολύβι και χαρτί
Γράψε μια ιστορία αληθινή

Τώρα αν δεν είναι και κάτι αληθινό μη με παρεξηγήσετε. Δεν ήμουνα μαζί με την αλεπού. Οι αλεπούδες φοβούνται τους ανθρώπους. Και με το δίκιο τους .

Κάπως έτσι άρχισε η ιστορία μας, όπως μου την είπε ένας παππούς που συνάντησα, καθώς ανέβαινα το μονοπάτι της αλεπούς.

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε, γιατί, όπως έμαθα, όλοι στο χωριό θυμούνται την αλεπού. Ακόμα υπάρχει η ταβέρνα με τ' όνομά της: Η «ταβέρνα της αλεπούς».

Καιρός ν' αρχίσει η ιστορία
Χωρίς άλλη φλυαρία.

Σ' ένα ψηλό βουνό ζούσε η αλεπού μας, η Πίτσα η Αλεπουδίτσα, γνωστή ανάμεσα στα ζώα για δύο πράγματα: για τη φουντωτή ουρά της και για την εξυπνάδα της.

Η Πίτσα καμάρωνε για την ουρά της και την περιποιόταν ιδιαιτέρως κάθε πρωί. Δεν περνούσε μέρα που να μην τη χτενίσει, όπως εμείς οι άνθρωποι χτενίζουμε τα μαλλιά μας. Έτσι η ουρά της γυάλιζε και φούντωνε και όλα τα ζώα την καμάρωναν.

Η Πίτσα όμως περηφανευόταν και για την εξυπνάδα της. Πολλές φορές τα ζώα του δάσους έρχονταν και τη συμβουλευόνταν και πάντοτε εκείνη τους έδινε σοφές λύσεις στα προβλήματά τους.

Έτσι περνούσε ο καιρός και η μια εποχή διαδεχόταν την άλλη: η Άνοιξη, το Καλοκαίρι, το Φθινόπωρο κι ο Χειμώνας.

ΠΙΤΣΑ Η ΑΛΕΠΟΥΔΙΤΣΑ

Επ... Επ... εδώ είμαστε ... στο Χειμώνα. Βαρύς χειμώνας. Το χιόνι έπεφτε, έπεφτε πυκνό, τα ρυάκια είχαν παγώσει, κομμάτι γης δεν έβλεπε το μάτι σου και η Πίτσα η Αλεπουδίτσα...

Τι να έκανε άραγε η Πίτσα ;

«Κάτι πρέπει να κάνω, κάτι πρέπει να κάνω», μονολογούσε. «Έχω να φάω πέντε μέρες. Το στομάχι μου γουργουρίζει από την πείνα. Έχω αδυνατίσει τόσο που τα κόκαλά μου κόλλησαν στο πετσί μου. Σε λίγο - σε πολύ λίγο - δε θα μπορώ να περπατήσω. Αυτό θα είναι το τέλος μου».

Στα τελευταία λόγια η Πίτσα ανατρίχιασε. Φοβήθηκε πως, αν περίμενε λίγο ακόμη μέσα στη φωλιά της μέχρι να κοπάσει η χιονοθύελλα, για να βγει έξω να ψάξει για τροφή, αν περίμενε λίγο ακόμα, δε θα μπορούσε πια να βγει έξω από την πείνα και την αδυναμία.

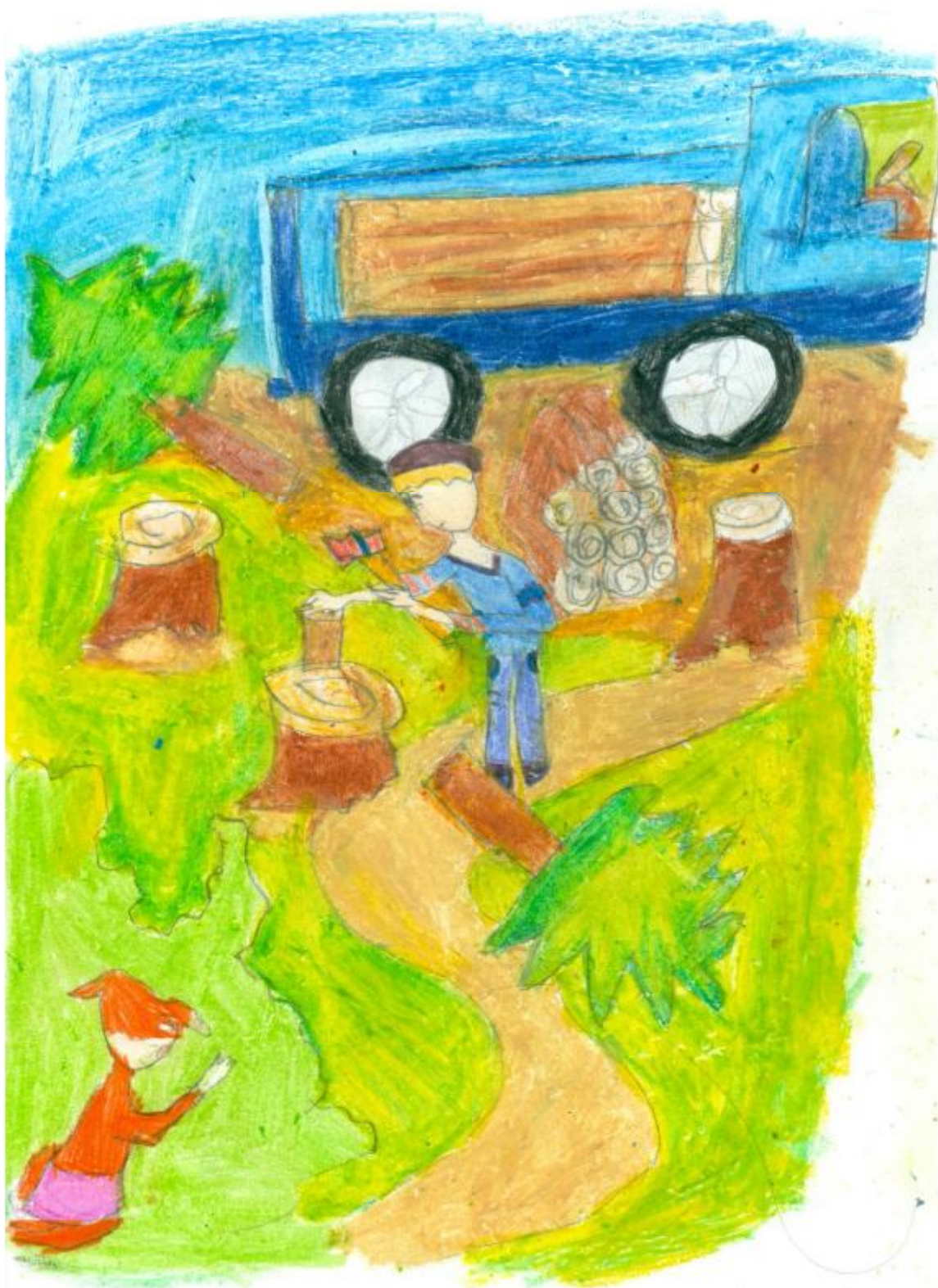

«Τα πόδια μου δε θα με κρατάνε». Κι όλο αναρρωτιόταν: «Πώς θα βγω να κυνηγήσω κανένα λαγουδάκι, αγριοκούνελο ή ό,τι να 'ναι τέλος πάντων - έστω και έναν αρουραίο;».

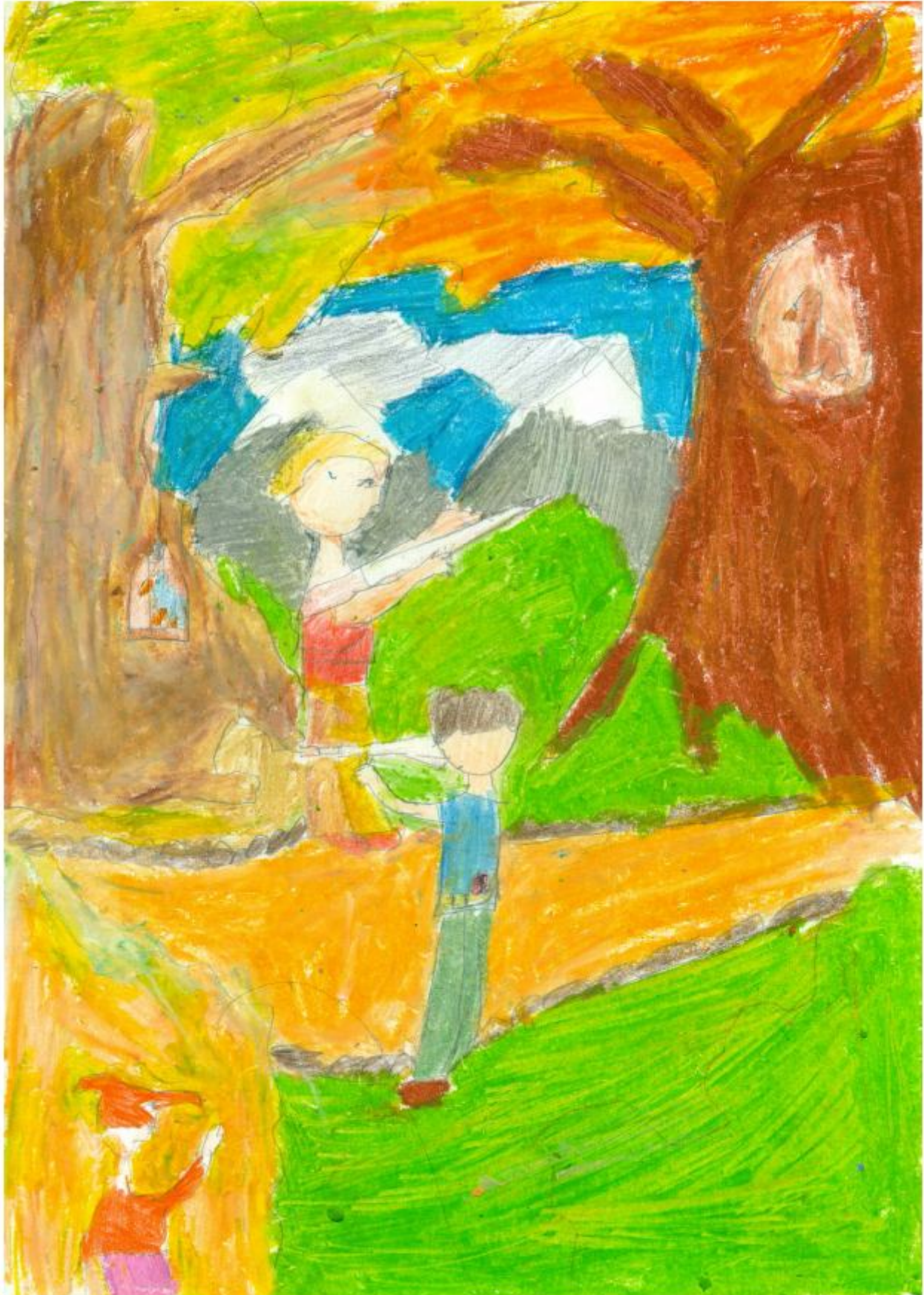
Τα σάλια της άρχισαν να τρέχουν στη σκέψη του φαγητού. Άρχισε να ονειρεύεται τα αγαπημένα της κοτοπουλάκια στο κοτέτσι να την περιμένουν. Και τότε της ήρθε μια ιδέα.

«Είναι αλήθεια πως το φαγητό στο βουνό έχει λιγοστέψει τα τελευταία χρόνια. Στο δάσος έρχονται όλο και περισσότεροι άνθρωποι για να κόψουν δέντρα. Τα δέντρα όμως είναι φωλιές για τα ζώα αλλά και τροφή.

Και δε φτάνει μόνο αυτό, αλλά οι άνθρωποι που κυνηγούν ζώα έχουν αυξηθεί.

Το χειρότερο όμως είναι... πω, πω, πω ... πώς δεν το είχα καταλάβει; Αυτό φταίει πιο πολύ απ' όλα. Αυτή η φωτιά του καλοκαιριού έκαψε, έκαψε, έκαψε η αχόρταγη! Πολλά δέντρα, χιλιάδες δέντρα, και μαζί μ' αυτά και όσα ζώα δεν πρόλαβαν να φύγουν . Έτσι η τροφή λιγόστεψε. Κι ο χειμώνας είναι βαρύς, πολύ βαρύς!!!».

«Έλα Πίτσα, έλα ... μην το βάζεις κάτω. Εσύ είσαι έξυπνη, η πιο έξυπνη απ' όλα τα ζώα στο δάσος. Αφού δε βρίσκεις εδώ τροφή, πρέπει να φύγεις, να κατέβεις πιο κάτω, να πας κοντά στο χωριό. Εκεί θα βρεις να φας».

Εδώ η Πίτσα σταμάτησε τις σκέψεις της. Ήθελε να φωνάξει, για να ακούσει τη σκέψη της, για να δει αν έκανε σωστούς συλλογισμούς.

«Καλά τα σκέφτομαι όλα αυτά, αλλά αν κατέβω στο χωριό, κινδυνεύω απ' τα τουφέκια των ανθρώπων. Στην καλύτερη περίπτωση μπορεί να με κυνηγήσουν τα σκυλιά τους. Φταίω εγώ που έχω αδυναμία στα κοτοπουλάκια τους; Μμμ... μμμ... και πώς τα λιγουρεύομαι!!!».

Αλλά η πείνα ήταν πιο δυνατή από το φόβο της.

«Θα κατέβω στο μονοπάτι που βγάζει στο χωριό, το αποφάσισα. Έτσι κι αλλιώς είμαι χαμένη, αν μείνω εδώ και περιμένω. Θα πεθάνω από την πείνα».

Και μια και δυο, η καλή σου ξεκίνησε να κατεβαίνει το μονοπάτι που άνθρωπος δεν το ξεχώριζε - τόσο χιόνι είχε ρίξει! Μόνο η απελπισμένη η Πίτσα η Αλεπουδίτσα μπορούσε να το βρει ακολουθώντας το ένστικτό της.

Περπάτησε, περπάτησε κι όλο πλησίαζε στο χωριό κι όλο ο φόβος της μεγάλωνε. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, όμως η πείνα δεν την άφηνε να γυρίσει πίσω. Όταν πλησίασε πολύ κοντά κι είδε τα φώτα του χωριού, αποφάσισε να βρει ένα μέρος να κρυφτεί, έτσι για να πάρει μια ανάσα και να σκεφτεί τι να κάνει. Εκεί που έψαχνε όμως για μια προσωρινή κρυψώνα ...

«Εμένα δε με γελάει η μύτη μου, φαγητό μου μυρίζει και είναι εδώ κοντά. Εδώ κοντά είναι και άνθρωποι», σκέφτηκε με τρόμο η Πίτσα.

Με χίλιες προφυλάξεις συνέχισε πάλι να κινείται στο μονοπάτι που τώρα έβρισκε πατημασιές ανθρώπων και στη στροφή του μονοπατιού...

«Η καρδούλα μου θα σπάσει. Κοντεύει να βγει από το σώμα μου. Τι έχω πάθει η κακομοίρα! Αχ! αυτή η πείνα πόσο με τυραννάει! Η μυρωδιά μ' έχει τρελάνει. Να! εκεί στην άκρη αυτού του σπιτιού εκεί, εκεί μέσα στα χόρτα. Η μουσούδα μου με οδηγεί και ό,τι θέλει ας γίνει», είπε η Πίτσα και όρμησε μέσα στην αυλή του σπιτιού χωρίς προφυλάξεις. Δεν άκουγε το φόβο της πια, μόνο την πείνα της.

Κάποιος από το σπίτι είχε πετάξει φαγητό. Μόνο που δεν ήταν σπίτι αλλά μια ταβέρνα. Εκεί μαζεύονταν οι άνθρωποι και διασκέδαζαν τρώγοντας. Διασκέδαση δε γίνεται με άδειο στομάχι. Ούτε το αρκούδι δε χορεύει νηστικό.

Την Πίτσα όμως δεν την ένοιαζε αν ήταν σπίτι ή ταβέρνα. Δεν ήξερε τι είχε βρει. Εκείνο που ήξερε ήταν ότι είχε χορτάσει την πείνα της.

Επιπλέον, δεν είχε δει κανέναν άνθρωπο, ούτε είχε ακούσει φωνές ανθρώπων. Έτσι χαρούμενη έφυγε πίσω στη φωλιά της. Είχε ξημερώσει τώρα για τα καλά και στις αλεπούδες δεν αρέσει να τριγουρίζουν έξω την ημέρα. Είναι όπως οι άνθρωποι της νύχτας.

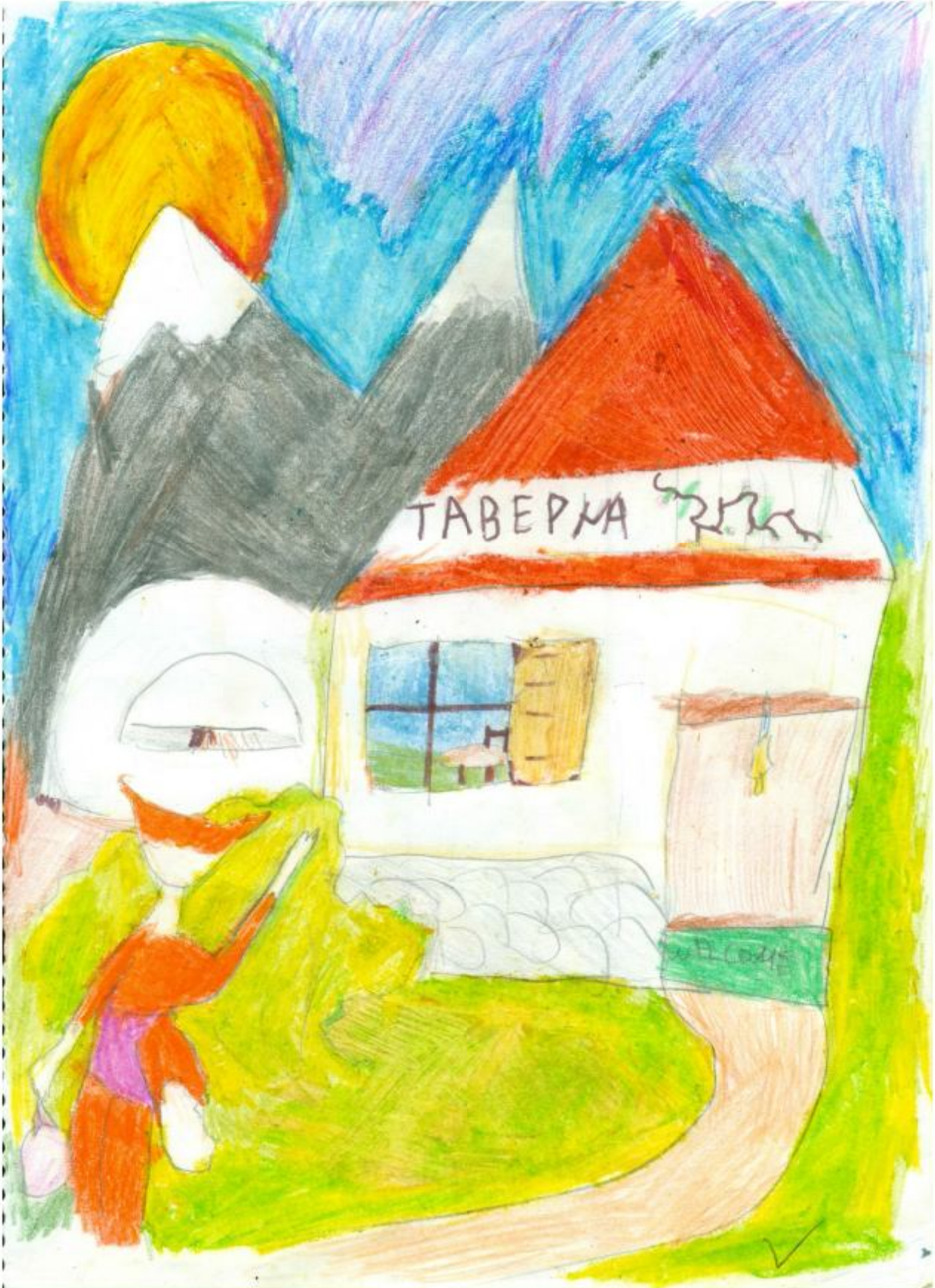
«Μια χαρά τα κατάφερα. Όχι πως δε θα τα κατάφερα εγώ, η Πίτσα, που φημίζομαι για την εξυπνάδα μου. Είμαι αστέρι, είμαι μεγάλη, είμαι..., είμαι..., είμαι η Πίτσα η διάσημη Αλεπουδίτσα - όχι καμιά τυχαία.

Χαρούμενη και - το κυριότερο - χορτάτη άρχισε να ψάχνει για καινούργια φωλιά εκεί κοντά στην ταβέρνα. Αυτό δεν ήταν δύσκολο, γιατί το δάσος εκεί κοντά δεν είχε καεί και ήταν πυκνό. Μεγάλα γέρικα δέντρα, πολλά από αυτά με μεγάλες κουφάλες, που είναι ό,τι πρέπει για φωλιές ζώων.

«Να! αυτή η κρυψώνα είναι ό,τι χρειάζομαι. Θα κουρνιασώ ώσπου να βραδιάσει. Και το βράδυ θα φτιάξω ένα ωραίο σπιτάκι».

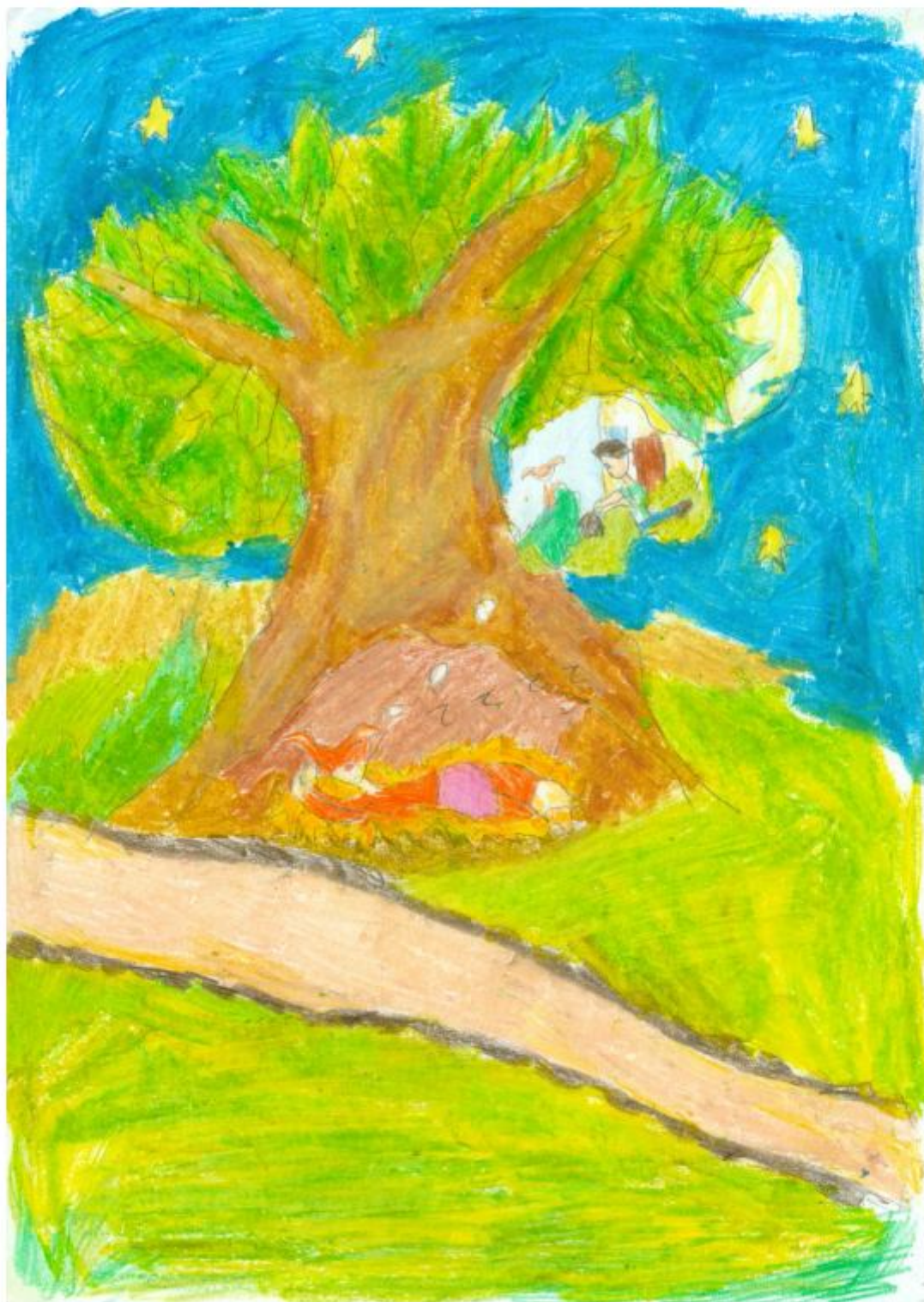

Η Πίτσα τώρα τα έβλεπε όλα ρόδινα. Κουρασμένη καθώς ήταν και ταλαιπωρημένη από τη μεγάλη περιπέτεια, κοιμήθηκε βαθιά.

«Τι όνειρα έβλεπα! Κοτοπουλάκια και κατσικάκια, όλα στα πόδια μου. Ερχόταν λέει ένα παιδάκι και μου τα έφερνε μέσα σ' ένα καλάθι. Είχαμε πιάσει και φιλίες. Με χάιδευε κιόλας. Τι όμορφο όνειρο! Τι θα γίνει σήμερα; Αχ, τι θα γίνει;», είπε η Πίτσα και αναστέναξε βαθιά. Είχε κατά βάθος μια ανησυχία. Είχε, όπως λέμε, ένα προαίσθημα.

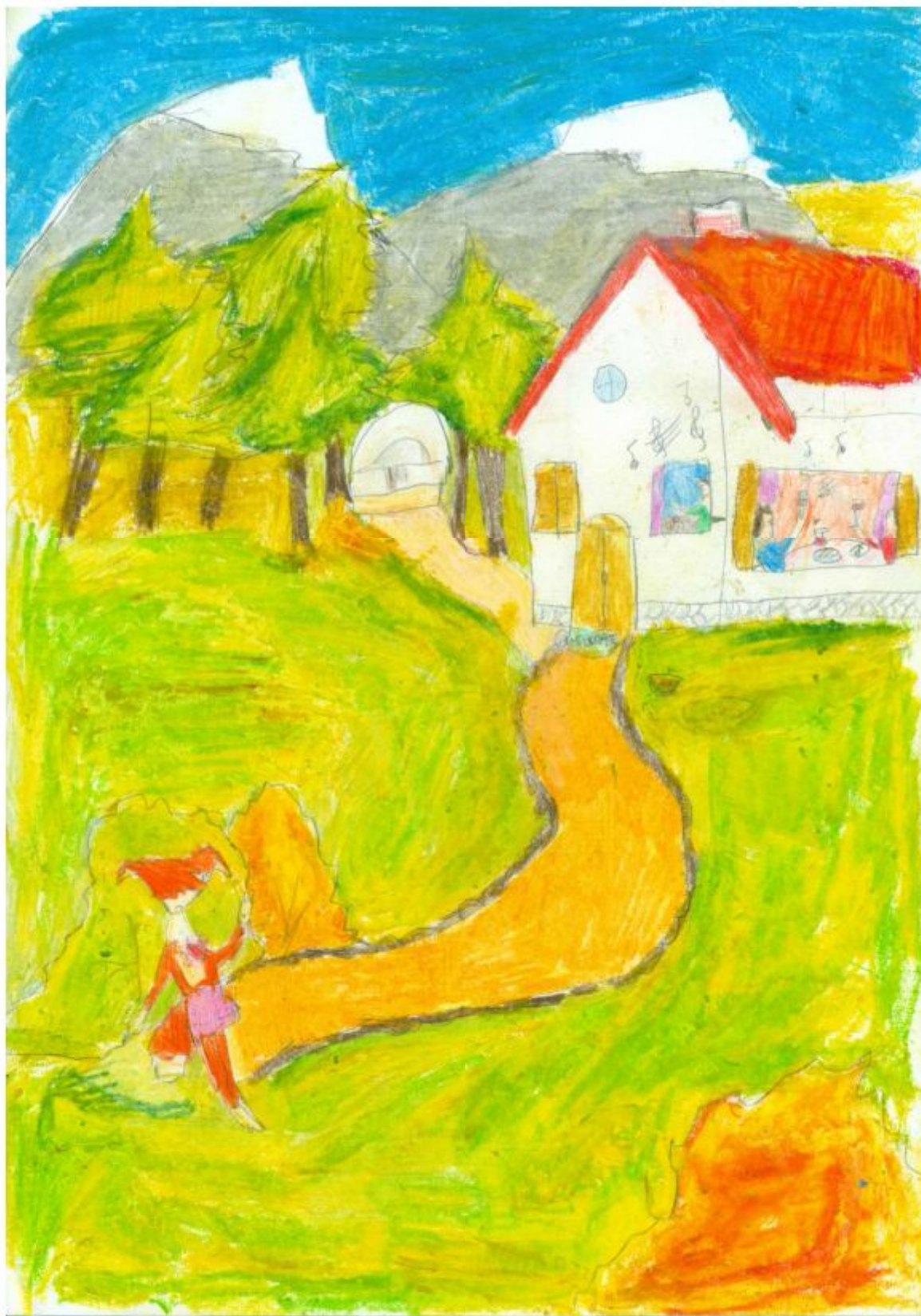

«Για κάτσε, για κάτσε να σκεφτώ λίγο», είπε καθώς άρχιζε πάλι να πεινάει. «Εγώ πήγα χθες στο χωριό των ανθρώπων, βρήκα φαγητό και μάλιστα δεν είδα κανένα άνθρωπο. Γιατί να μη γίνει και σήμερα το ίδιο; Μπορεί να ζει κάποιος εκεί; Μπορεί να με δει αν πάω σήμερα; Το φαγητό που βρίσκω όμως; Μήπως είναι παγίδα; Πάντως σκυλιά δεν υπάρχουν».

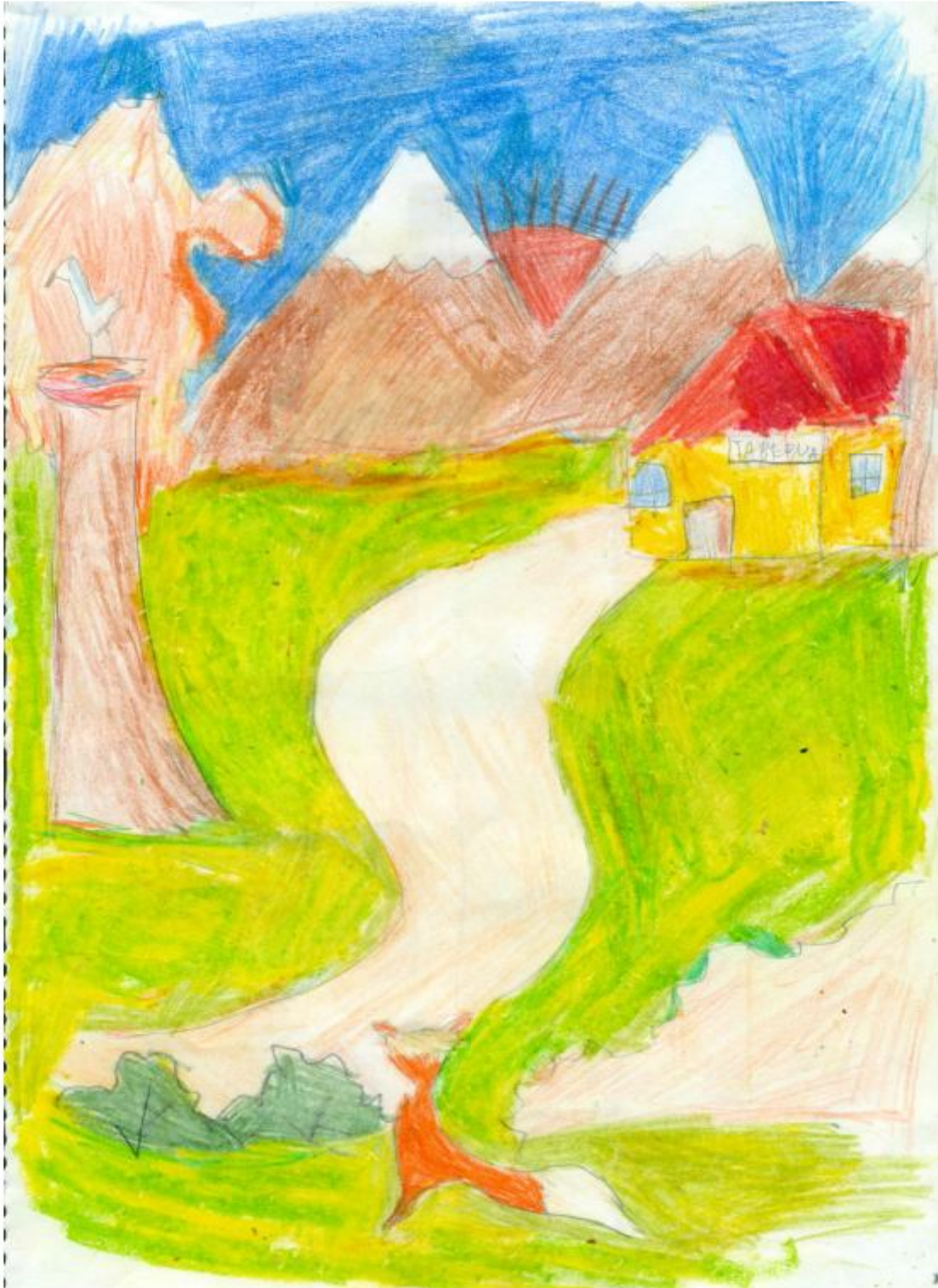
Είπε πολλά η Πίτσα η Αλεπουδίτσα, όμως δεν μπόρεσε να βγάλει άκρη. Όπως κάνουμε κι εμείς οι άνθρωποι πολλές φορές και άκρη δε βγάζουμε. Η ώρα περνούσε και η πείνα μεγάλωνε. Για μια ακόμη φορά έβαλε το φόβο στην άκρη και ξεκίνησε για το σπίτι που νόμιζε ότι ήταν σπίτι, αλλά δεν ήταν. Θα μου πείτε: είχε διαφορά για την Πίτσα αν ήταν σπίτι ή ταβέρνα; Φαίνεται όμως πως είχε. Η Πίτσα θα το μάθαινε σήμερα και δε θα το ξεχνούσε.

«Πω, πω... μανούλα μου... τι φασαρία είναι αυτή; Τι φωνές αλλά και τι μυρωδιές; Έχουν σπάσει τα ρουθούνια μου, όπως και η καρδιά μου. Αχ! Αχ! τι να κάνω;».

Και μη έχοντας χρόνο για να σκεφτεί τι θα κάνει, όπου φύγει φύγει. Δεν τόλμησε να βγει από τη φωλιά της ούτε την επόμενη ούτε τη μεθεπόμενη νύχτα. Όλο αυτό το διάστημα σκεφτόταν τι μπορεί να είχε συμβεί. Άκρη όμως δεν έβγαζε, αφού δεν ήξερε ότι οι άνθρωποι είχαν πάει στην ταβέρνα για να διασκεδάσουν.

Όταν λοιπόν δεν άντεχε άλλο την πείνα να τη βασανίζει, βρήκε το κουράγιο να κάνει άλλη μια προσπάθεια να πλησιάσει στο χωριό. Τώρα δεν ακουγόταν τίποτα. Οι άνθρωποι είχαν φύγει. Πάλι βρήκε φαγητό στο ίδιο μέρος και μάλιστα αρκετό για τη θεριεμένη της πείνα.

Αυτό έγινε και τις επόμενες μέρες με πολλές προφυλάξεις από την Πίτσα που σιγά - σιγά ξεθάρρεψε κι άρχισε να πλησιάζει όλο και πιο συχνά στην ταβέρνα.

Ο βαρύς χειμώνας υποχώρησε, τα χιόνια έλιωσαν και η Πίτσα δεν έλεγε να αλλάξει συνήθειες. Κάθε βράδυ κατέβαινε το μονοπάτι που οδηγούσε στην ταβέρνα.

Ένα βράδυ όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ρουτίνα της Πίτσας.

«Αχ, αχ, αχ, να το παιδάκι, το παιδάκι που βλέπω στα όνειρά μου να μου φέρνει φαγητό. Αυτό είναι, και είναι ολόιδιο».

Το παιδάκι που έπαιζε έξω στην αυλή είδε κι αυτό τη Πίτσα να κατεβαίνει το μονοπάτι και φώναξε:

- Μαμά έλα να δεις ένα ζωάκι!

Η Πίτσα μούδιασε από το φόβο της αλλά δεν το έβαλε στα πόδια.

«Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα...», σκέφτηκε πάλι από μέσα της «...γιατί αυτός είναι ο μικρός μου φίλος, αυτός που βλέπω στα όνειρά μου».

Έτσι η Πίτσα ξεπέρασε τους φόβους της για τους ανθρώπους, που από εκείνη την ημέρα έρχονταν να φάνε στην ταβέρνα και να ταΐσουν την αλεπού. Ο ταβερνιάρης έκανε χρυσές δουλειές. Ονόμασε μάλιστα την ταβέρνα του «Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ»...

Όλα καλά, όπως λέμε κι εμείς οι άνθρωποι. Καλά για 'μας αλλά ... ίσως να μην ήταν καλά και για την Πίτσα. Γιατί η Πίτσα μια μέρα εξαφανίστηκε εντελώς απροειδοποίητα. Μάταια περίμενε ο ταβερνιάρης να τη δει να κατεβαίνει το μονοπάτι που οδηγούσε στην ταβέρνα.

Κανένας δεν ήξερε τι είχε απογίνει η Πίτσα. Κάποιοι έλεγαν ότι τη σκότωσαν χωρικοί, γιατί έκανε επιδρομή στα κοτέτσια τους. Άλλοι έλεγαν ότι τη σκότωσαν κάποιοι ταβερνιάρηδες που έχασαν τους πελάτες τους, γιατί όλοι πήγαιναν στην «ταβέρνα της αλεπούς». Όμως, όσοι ξέρουν τη συμπεριφορά των αλεπούδων, θα λέγανε ότι η Πίτσα βαρέθηκε. Ναι. Βαρέθηκε. Όπως τ' ακούτε. Η αλεπού από τη φύση της απολαμβάνει την περιπέτεια. Της αρέσει η περιπλάνηση του κυνηγού. Ακόμη κι όταν έχει χορτάσει, περιπλανιέται όλη τη νύχτα ψάχνοντας για καινούριες περιπέτειες. Έτσι και η φίλη μας η Πίτσα...

Μπορεί όμως και να μην έγινε έτσι. Μπορεί... μπορεί...

Μπορείς εσύ να δώσεις ένα δικό σου τέλος στην ιστορία;

ΠΤΣΑ Η ΑΛΕΠΟΥΔΙΤΣΑ

ΚΕΝΤΡΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΠΟΡΟΪΩΝ
ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΠΟΡΟΪΩΝ, ΚΑΤΩ ΠΟΡΟΪΑ Ν.ΣΕΡΡΩΝ Τ.Κ. 62055

Τηλ. : 23270 23227, Fax: 23270 23223

email: mail@kpe-poroion.ser.sch.gr

<http://kpe-poroion.gr>

